

استاد ESTAD

ESKİ TÜRK EDEBİYATI ARAŞTIRMALARI DERGİSİ

[Journal Of Old Turkish Literature Researches]

(Prof. Dr. Muhammed Nur DOĞAN Armağan Sayısı)

E-ISSN: 2651-3013

DOI Number:

Cilt: 2 Sayı: 1 Şubat 2019

ss. 47-49

PROF. DR. MUHAMMET NUR DOĞAN HOCAM İÇİN

Mücahit KAÇAR¹

Son yıllarda, kendileri için hatıra kitap veya dergi sayısı hazırlanan bazı hocalarımız için yazı yazıp yazamayacağım sorulduğunda genelde cevabım olumsuz oldu. Zira bu hocalarımızla hiçbir gönül bağı oluşturamadığımız, kendileriyle kuru bir hoca-öğrenci ilişkisinin ötesine geçmediğimiz için birkaç satır da olsa yazmak içimden gelmedi. Ancak Prof. Dr. Muhammet Nur Doğan hocamın üzerimdeki hakkını teslim etmek için aşağıdaki kısa yazıyı yazmanın bir vazife ve kadirşinaslık borcu olduğumu düşünüyorum.

Prof. Dr. Muhammet Nur Doğan hocamla yollarımız, İstanbul Üniversitesinde kendisinin doktora öğrencisi olmadan önce, neşrettiği *Leylâ vü Mecnûn* ve *Hüsn ü Aşk* mesnevilerinin metinlerini okuduğum yıllarda kesişmişti. Karadeniz Teknik Üniversitesi'nde sürdürdüğüm Yüksek Lisans tez konum "*Fuzûlî ve Şeyh Gâlib'in İslâmî Kaynaklı Sözler Bakımından Karşılaştırılması*" başlığını taşıyordu ve tez dönemim bu iki mesneviyi okuyarak geçti. Doğan Hocamın bu iki mesnevinin metnini hazırlarken metni sadeleştirmekle yetinmeyip dipnotlarda neredeyse bu eserleri şerh ettiği son derece faydalı açıklamalarda bulunması, bana akademik kariyerimde ve ileride üzerinde çalışacağım metinlerde bu usulü takip etmem bakımından önemli etkiler bırakmıştır. Haddim olmadığı halde şu kanaatimi paylaşmak isterim: Ziya Paşa'nın *Hüsn ü Aşk* mesnevisinden hareketle Şeyh Gâlib için

¹ Prof. Dr. Mardin Artuklu Üniversitesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü, Eski Türk Edebiyatı A.B.D. mukac80@gmail.com

*“Güyâ ki o şâir-i yegâne
Gelmiş bu kitâb için cihâne”*

demesi gibi ben de hocamdan her zaman bu iki mesnevisi vesilesiyle şükran ve minnetle bahsederim. Diğer faydalı ve bizler için ufuk açıcı olan çalışmaları olmasaydı bile, Doğan Hocam sadece bu iki çalışmasıyla Divan Edebiyatı araştırmacıları ve bu şiiri sevenler tarafından her zaman rahmet ve minnetle anılacaktır.

Hocam hakkında yazılacak yazılarda kendisinin birçok yönü ele alınacaktır. Ancak ben gözden kaçabilecek önemli bir insanî yönüne ve karakterine değinmek isterim. Kıymetli hocamla doktora eğitimim esnasındaki asistanlık yıllarımda daha yakından tanışma fırsatım oldu. Aşağıda anlatacağım hadiseyi belki kendisi hatırlamayacaktır bile, ancak benim için önemli bir hayat dersi olmuştur. Hocayı tanıdığım ilk aylarda kendisinden çok çekinirdim. Dışarıdan sert ve belki biraz da huysuz görünen hocanın pek yakınında durmazdım. Ders yılının bahar döneminde hazırlayamadığım ödevlerden dolayı beni dersten bırakacağına o kadar emindim ki kendisiyle bu konuyu konuşma gereği bile duymamıştım. Üstelik son birkaç hafta da kendisinin dersi başka bir dersle aynı güne alındığı için ben diğer derse devam etme kararı almıştım.

Bana bunun sebebini sorduğunda ben de -o zaman nasıl oldu bilmiyorum- gayet net bir şekilde “danışman hocamla dersiniz çakıştı, ben de onunlike devam ediyorum” dedim. Bugünden bakınca cevabımın edep dışılığını ve nasıl bir ceza almayı hak ettiğimi daha iyi anlıyorum. Nitekim ben de bu cevabımdan dolayı dersten kesin şekilde kalacağımı düşünmüştüm. Bir gün dâhili numaram çaldı, telefonda hocam vardı. O zamanlar hocalarımızın sınav notlarını sisteme diğer bir asistan arkadaşımınla ben girer, onlara imzalatarak enstitüye teslim ederdik. Hocam, bana dersten geçmek için gereken en düşük notun kaç olduğunu sorduğunda “75” cevabını verdim. Hocam bana telefonda “o zaman kendine 75 notunu ver, getir imzalayayım” dedi. O anda hocamın birazdan bahsedeceğim bir özelliğini fark ettim. Daha önce hocamın bahsi geçtiğinde, hele bu olayı anlatıp dersten kalacağımı söylediğimde onu tanıyan herkes “Hoca çabuk unuttur, affeder. Hiç kin tutmaz” derdi. Ben hocama inanmamış, çok mahcup olmuşum. O günden sonra kendisine olan saygım daha da arttı.

Hocamın önemli bir özelliği de bizlere karşı son derece mütevazı oluşuydu. Daha doğrusu dışarıdan bakında mesafeli hatta biraz da üstten bakar gibi görünen hocamız, diğer hocaların aksine 2 asistan ve 2 yardımcı doçentin

oturduğu odamıza sık sık uğrar, kendisine yaptığımız çaydan içerek halimizi hatırımızı sorar, muhakkak zihin açıcı meselelerden bahsederek bizimle sohbet ederdi. Ayrıca düzenlediği kongre ve sempozyumlara bizleri de muhakkak dâhil eder, konuşma ve yazı hazırlamamızı isterdi. Kendisinin bu yakınlığı sayesinde bizlerin de kendimize güven pekiştirdiğimizi şimdi daha iyi anlıyorum.

Doktoramı bitirip İstanbul'dan ayrıldığımda da hocamı gerek Trabzon'da gerekse de Amasya'da çalışırken ne zaman bir öğrenci etkinliğine çağırırsam hiç geri çevirmeden gelip öğrencilerimizle edebi sohbetlerde bulundu. Bunun ne kadar değerli bir davranış ve karakter özelliği olduğunu, öğrencilerimizin gözünde değerimizin arttığını müşahede ederken çok daha iyi kavradım. Öğrencilerim, benim hayatımda *Leylâ vü Mecnûn* ve *Hüsn ü Aşk* mesnevilerinin ne kadar değerli metinler olduklarını, bu iki mesneviyi okutmadan öğrenci mezun etmediğimi bilirler. Bildikleri diğer bir şey de yüksek lisansa başladığım günden beri bu iki mesnevinin metnini neşreden Prof. Dr. Muhammet Nur Doğan hocama duyduğum saygı, hayranlık ve minnet duygularıdır.

Ben muhterem hocamı yakından tanıma, onun akademik ve insani yönlerini görme ve sevme şansına sahip oldum. Bunu bana nasip eden rabbimden hocama uzun, sağlıklı ve bereketli bir ömür diliyorum.